

Bajtai András

HALOTTAINKAT VISSZAVÁRJA

A gyógyuláshoz egy rögeszmékkel teli erdőn át vezet az út, ahol csecsemőarca van a faleveleknek, és a virágok feje körül mályvaszínű glória világít.

Most indulok. Az asztalon hagyott kulcsod sötét piramissá változott, melynek belsejében a bikák megvadultak a zenétől,

amit csak azok hallanak, kiknek fejét tartotta már nehéz ölében boldogtalan szeretőjük, mielőtt felkelt a Nap, hogy szétválassza őket,

idegen testből az ismerős és még forró testet – de most gyanútlanul hevernek összeizzadt lepedőjükön.

Egymást nézték akkor is, mielőtt utoljára ölelték magukhoz a másik fekete csomagját egy hideg tavaszi délutánon,

amikor a madarak olyan tébolyítóan énekeltek, mintha titokban megmérgezték volna őket.

Merre jársz most, te, aki eltévedtél a mezőn, ahol most egyedül kószálok a vértelen virágok lecsüngő koponyái között?

Hervadt kezeddal oldozd fel ezt a templomot, és benne a térdeplőt, aki hiába várja visszatéréседet! Itt állok az ösvény előtt.

Az égbolthoz fagyott énekesmadarak teste szilánkokra tört, apró rája-szemükkel gyerekek bámulnak rám az avarból.

Egyedül kelek át a mocsárciprusok és tőzegmohák
rengetegén, melynek közepén halottainkat
visszavárja szerelmünk ördögtava,

ahonnan szem nélküli halak, úszóhólyagok
és tátozó kopoltyúk buknak fel – Kolosy tér, Római part,
Alsóhegy utca. Csontjaimban süvít a szél:

nélküled járom be a tér zugait és az évszakok szűrős sarkait.
Korlát, enyhíts kezem szorításán,
lépcső, fogadd el botladozó lépteimet!

Ez az elmosódott város, amit belőled hordtak
össze, visszavár, ha az erdőből kilépve
végre elfelejtelek.

Forrás, 2020/3.